

DE STER

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

— OPGERICHT IN 1896 —

»Als zij nu de ster zagen, verheugden zij zich met zeer groote vreugde.«
Mattheus 2 : 10.

1 JUNI 1931

No. 11

36e JAARGANG

»DE STER« 35 JAAR OUD.

„De Ster” van Nederland — haast alle zendingen der Laterdaagsche Kerk in Europa hebben haar eigen Ster — viert heden haar 35sten verjaardag. Op den eersten Juni 1896 zag zij het eerste levenslicht. Zendingspresident Geo. S. Spencer, de oprichter en tevens haar eerste redacteur, schreef indertijd:

De behoefte aan een tijdschrift, door hetwelk de Heiligen in Nederland in nadere kennis met de doeleinden des Heeren, in betrekking tot Zijn werk in het laatste der dagen, en de meer bijzondere leiding van hen, die Hij geroepen heeft om Zijnen wil aan Zijne kinderen te openbaren, kunnen komen, heeft al lang bestaan. De omstandigheden echter, welke voorheen de uitgave er van, zoo niet onmogelijk, dan toch onraadzaam maakten, zijn veranderd, en de Ster maakt thans hare verschijning onder gunstige omstandigheden.

In de Britsche Zending verschijnt de *Millennial Star* (de Ster van het Duizendjarig Rijk), in Duitschland *Der Stern*, in Denemarken en Noorwegen *Skandinaviens Stjerne*, in Zweden *Nordstjärnan* (de Noordster) en in Frankrijk — de jongste, pas in het loopende jaar aangevangen — *L' Etoile de la Mission Francaise* (de Ster der Fransche Zending). De Ster van Engeland is in haar 93ste, de Deensche in haar 80ste, de Duitsche in haar 62ste en de Zweedsche Ster in haar 55ste jaargang.

In haar eerste jaar was onze Ster een maandblaadje, zoodat de aanvangsjaargang uit slechts zeven nummers bestaat. Daarna echter is zij onafgebroken tweemaal per maand verschenen. En welk een schat van geloofsterkende artikelen zijn er in den loop der jaren op hare bladzijden verschenen! Is zij de jongste — uitgenomen de Fransche Ster, de *baby* — zij heeft waardiglijk hare plaats gehandhaafd in de Europeesche sterrengroep. Blijve zij het nog in lengte van jaren doen!

OORLOG ALS PUINRUIMING.

Door Ouderling Orson F. Whitney
(pas overleden lid van den Raad der Twaalven).

Oorlog en God. Er zijn vele goede menschen die gelooven dat een krijgshaftig karakter, dat met geweld en bloedvergieting te doen heeft, ten eenenmale onverenigbaar is met de goedaardige gezindheid en welwillende doeleinden van God. Volgens hun gezichtspunt, heeft God met oorlogen niets te maken. Van begin tot eind zijn zij het werk van den Booze, die de goddeloozen ophitst om voor zelfzuchtige en lage doeleinden te vechten. Alles wat vreedzaam en aangenaam is komt van Hem die de Vrededorst is; alles van een tegenovergestelden aard, en vooral oorlog, die vruchtbare bron van leed en smart, is heelemaal aan den Vijand te wijten.

Natuurlijk is dit welgemeend, daar de bedoeling is, God tegen den blaam te verdedigen die deze goede menschen vreezen dat op Hem vallen zou, indien het toegegeven werd dat Hij zelfs maar ten deele meedeed aan wat in hunne oogen een onvermengde gruwel is, iets absoluut verkeerd en niet te rechtvaardigen.

Maar hoe kan men zulke inzichten vereenigen met goddelijke openbaring en de geschiedenis van Gods handelingen met den mensch? Indien oorlog altijd verkeerd is, en verwoesting immer in strijd is met den wil en de bedoelingen van de Voorzienigheid, hoe moeten wij dan zulke schriftuurplaatsen opvatten als bijvoorbeeld die waarin Jehova, die niemand anders is dan de zachtmoedige en nederige Jezus, Zijne knechten verzekert, dat Hij hunne oorlogen voeren zal, en de volle verantwoordelijkheid voor het uitsturen van den verwoester, om Zijne vijanden en het hunne te verwoesten, op Zich neemt?

Vrededorst en Heer der Heirscharen. Het schijnbaar zoo ingewikkelde probleem is in werkelijkheid eenvoudig en gemakkelijk op te lossen. Er zijn twee zijden aan het goddelijke karakter, twee aparte en verschillende fasen van Gods handelingen met ons stervelingen. In het emotievol tooneel van den menschelijken vooruitgang speelt zoowel de Leeuw als het Lam een rol. Hetzelfde volmaakte Wezen dat geduld, liefde en het toekeeren van „de andere wang” aanbeval, berispte de huichelarij met gestrengheid, zette met barsche woorden de goddeloosheid terecht, en dreef met vergramde spraak en een geesel van touwtjes de diefachtige geldwisselaars uit den Tempel. „Zalig zijn de barmhartigen”, zeide de Auteur der Zaligsprekingen. ¹⁾ „Hebt uwe vijanden lief” beval der Verlosser de wereld ²⁾. Maar Hij had reeds verkondigd: „Mij komt de wrake toe — Ik zal vergelden”; ³⁾ en dat hooge

¹⁾ Matt. 5:7.

²⁾ Matt. 5:44; Lukas 6:27, 35.

³⁾ Rom. 12:19; Deut. 32:35.

besluit is nimmer herroepen geworden. Jehova is zoowel vrededorst als Heer der Heirscharen, de Heere Sebaôth. Dat zijn enkele der titels die Hem toekomen. Waarom zijn zij de Zijne, indien Hij niets met oorlog te maken heeft — indien die dingen alleen en uitsluitend het werk van Satan zijn?

Voorzienigheid over alles. Wie dit probleem bestudeert moet het feit niet uit het oog verliezen, dat de sfeer van Satan, gelijk die van den mensch, beperkt is. Geen van beiden kan meer doen dan wat de Allerhoogste zal toelaten, en Hij laat alleen die dingen toe die ten slotte, zoo niet onmiddellijk, Zijne weldadige doeleinden in de hand zullen werken. Op dit punt is het Boek Job zeer duidelijk. Alleen zoo ver als de Almachtige wilde toelaten, en het wijs geacht werd dat deze rechtvaardige man gekweld zou worden om zijne standvastigheid te toetsen, zijn uitmuntendheid van karakter verder te ontwikkelen, en om den toekomenden eeuwen een onsterfelijk voorbeeld van goddelijk geduld te schenken — alleen zóó ver werd Satan toegestaan te gaan. Schijnbaar kon hij met Job zijn gang gaan en tot een zeker punt was dat waar; maar niet verder. De Heere ging *Zijn* gang. Wat Hij Satan gebod niet te doen, moest Satan ongedaan laten.

Het nut van tegenspoed. Het Jobsverhaal herinnert ons aan het feit dat de boozen als middelen tot ontwikkeling en verbetering van de rechtvaardigen, of tot kastijding en bestraffing van menschen die beter zijn dan zij, gebruikt kunnen worden. Tot staving van dit punt verschaffen de pijnlijke ondervindingen van de Laterdaagsche Heiligen vele voorbeelden. In Missouri, bijvoorbeeld, waren zij de slachtoffers van gruwelijk onrecht. Zoo ver als hun medemenschen aangaat, hadden zij niets gedaan dat het hun aangedane leed zou kunnen rechtvaardigen. Maar om Zijn volk te kastijden en hun de heilzame lessen te leeren die zij noodig hadden, liet de Heer het toe dat hunne vijanden hen vervolgden en be-roofden.

God altijd oppermachtig. De Goddelijke Wil regeert oppermachtig, al wijzen alle verschijnselen ook op het tegendeel. Een andere gevolgtrekking te maken is God, in gedachten, te onttronen, en te erkennen dat het Kwade sterker is dan het Goede. God is boven Satan en houdt hem in bedwang.

Verwoesting noodzakelijk. Wij moeten echter niet veronderstellen dat de Heere behagen heeft in oorlog — dat Hij krijg verkiest boven vrede; of dat Hij met strijd en verwoesting iets te doen zou hebben indien Zijne goede en wijze doeleinden bereikt zouden kunnen worden door zachtere middelen. Maar als strijd en verwoesting noodig en noodzakelijk worden, zooals wanneer een oud gebouw afgebroken wordt om plaats voor een nieuw te maken, en indien de Alwijze de dader of de leider van de daad

is, wie kan dan aan de rechtvaardigheid ervan twijfelen? „Zal eene bijl zich beroemen tegen dien, die daarmede houwt? zal eene zaag pochen tegen dien, die ze trekt?“¹⁾

Oorlogen vastelijk besloten. „Ik heb in Mijnen toorn gezworen en vastelijk besloten dat oorlogen op het aardoppervlak zullen plaats hebben, en de goddeloozen zullen de goddeloozen slaan“²⁾ Zoo zegt de Almachtige tot Zijnen dienstknecht Joseph. En om weinig woorden te gebruiken, dáár ligt het probleem in een notendop. God heeft „oorlogen vastelijk besloten“ — vastelijk besloten voor een doel. Menschelijke ongerechtigheid doet goddelijke vergelding neerkomen en het wordt gedoogd dat de goddeloozen elkander dooden — gedeeltelijk als eene straf voor hunne zonden, maar voornamelijk om den weg te ruimen voor een hoogere en betere orde van dingen.

Te rechtvaardigen en niet te rechtvaardigen oorlogen — Michael en de draak. Sommige oorlogen zijn goed en rechtvaardig; andere zijn verkeerd en onrechtvaardig. Dat hangt af van het oorlogsdoel en of de Heere ze goedkeurt. Alle onrechtvaardige oorlogen zijn het werk van Satan en zijn handlangers. Maar alle oorlogen zijn niet onrechtvaardig. Toen Michael en zijn engelen krijgden tegen den Draak en hem overwonnen³⁾, was voor zoover Michael betroof de oorlog zeer zeker rechtvaardig. Wat de aanleiding ertoe was, is een ander vraagstuk. Het lijdt geen twijfel dat er geen krijg in den hemel was ontstaan indien Satan niet gerebelleerd had; maar, gerebelleerd hebbende, moest hij tenonder worden gebracht, en om dit te doen, werd er een rechtvaardige krijg gevoerd. Het gedrag van degenen die zulke oorlogen veroorzaken kan niet vergeleken worden met de handelingen van degenen die opstaan voor het recht en het verkeerde onderdrukken.

Agnotisch argument. Jozua's overwinning van Kanaän — staan wij daar even bij stil. Agnostische schrijvers, het standpunt innemende dat al zulke oorlogen verkeerd zijn, doen alsof zij deze gebeurtenis als een ernstige misdaad beschouwen. Zij stellen Jozua als een moordenaar voor, en beschuldigen Jehova dat Hij een overtreder is van Zijn eigene wetten — een groot moordenaar, kortom, die — na den eersten moordenaar en broedermoorder Kain, bestraft te hebben, en die met veel nadruk de wet: „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden“ aan Noach gaf, en dit onderstreepte met het gebod „Gij zult niet dooden“ — Zijn generaal gelastte om een slachting en verdelging op groote schaal te bedrijven. Daarom was Hij een moordenaar en een wetsovertreder. Aldus spreken Robert G. Ingersoll en diens geestverwanten.

En wat een armzalige drogredeneering is dat. Hoe uitermate

¹⁾ Jesaja 10:15.

²⁾ L. en V. 63:33.

³⁾ Openb. 12:7-9.

oppervlakkig en ijdel. Alsof de Gever des levens niet zou kunnen terug nemen wat Hij gegeven had zonder eene misdaad te bedrijven! Alsof de Schepper en Regeerder van het heelal niet één van Zijn eigene bepalingen zou kunnen herroepen of schorsen zonder een wetsovertreder te zijn! Denk eens aan: Kolonel Ingersoll, een ervaren advocaat, een meester in de rechtsgeleerdheid, ontkent den Grooten Wetgever een recht dat zelfs het nederigste wetgevende lichaam op aarde toekomt! Tot zulke onlogische uitersten vervalt men wanneer men een oordeel denkt te vellen over de Voorzienigheid.

Aangaande de Kanaänieten. De oorlog die Jozua voerde tegen de Kanaänieten was een rechtvaardige oorlog, bestemd om de aarde van een bedorven geslacht te bevrijden, een geslacht dat zijn recht om er langer te vertoeven, verloren had, in het bijzonder op dat gedeelte dat de Schepper en Eigenaar van onze planeet aan een waardiger volk gegeven had. Jehova's bevel om den grond te ruimen voor den aanleg van een nationaal gebouw dat als een tempel van wijsheid en licht tot heil van de toekomstige geslachten zou staan, kwam niet in botsing met Zijne vroeger gegeven geboden. Evenmin is de Goddelijke aan menschelijk oordeel onderworpen. „Gij zult niet doden” was een gebod van God, niet tot Hem. Zijn woord gaat alle menschelijke bepalingen en begrippen van goed en kwaad te boven. De oorlog door Jozua en Israëls heirscharen tegen de goddelooze en overweldigende Kanaänieten gevoerd, was in elk opzicht te rechtvaardigen, in zooverre als hij in overeenstemming met Jehova's bevel gevoerd werd.

„*De Koning kan niets verkeerd doen.*” Dit gezegde, wanneer het door bedorven regeerders gebruikt wordt om hunne misdaden te verbergen en te rechtvaardigen, is in-valsch en verderfelijk. Op den Koning des Hemels toegepast, is het ontegenzeggelijk waar. De Gever aan het leven kan den verwoester voortzenden om Zijn vijanden te verwoesten, zonder bloedschuldigheid of schijn van verkeerd-doen. Hij kan oorlogen besluiten, en toestaan dat de goddeloozen de goddeloozen zullen slaan, zonder aan hunne slechte daden deel te nemen, of Zichzelf voor hunne door den duivel geïnspireerde gruwelen verantwoordelijk te maken. Voor den Eeuwigen Rechterstoel moet voor dat alles rekenschap gegeven worden.

De Amerikaansche revolutie. Het was niet Satan die den heldhaftigen strijd van de Amerikaansche kolonieën veroorzaakte, en haar kracht gaf om hare vrijheid en onafhankelijkheid te verwerven, dat er zodoende eene natie verrijzen mocht met eene zending om de jonge en groeiende Kerk van Christus te voeden en te beschermen op dezen uitverkoren grond. Dat was een rechtvaardige oorlog, en de goddelijke inspiratie ervoor rustte op

de Patriottische Vaders¹⁾ die, op gevaar van hun leven, de onsterfelijke onafhankelijkheidsverklaring teekenden, en hunne zwaarden trokken om die verhevene aankondiging van vrijheid en rechtsgelijkheid te verdedigen en te bestendigen.

De wereldoorlog. Zoo ook met den grooten oorlog, die den Duitschen Keizer ten val bracht, een eind makende aan den snooden strijd dien hij voerde. Het was een rechtvaardig tegen een onrechtvaardig krijgsbedrijf. Wat betere beweegreden kon eene natie hebben dan die welke het Amerikaansche volk zijne legers en zeemachten deed uitsturen om de opmarcheerende troepen, gebrand op vrijheidsvernietiging en wereldoverheersching, te stuiten? Voor Amerika was het eene heilige oorlog; voor de andere geëllieerde naties was het een rechtvaardige oorlog, een oorlog van zelfverdediging. Voor het welzijn der menschheid nam de God der Gerechtigheid er deel aan. Wie kan betwijfelen dat Hij was met degenen die de overwinning behaalden? En indien het resultaat zelfs maar een gedeeltelijke puinruiming zal zijn voor het invoeren of de verdere verspreiding van de Volmaakte Wet der Vrijheid onder geestelijk blinde natiën, dan zal de grootste en kostbaarste van alle aardsche oorlogen niet geheel en al tevergeefs geweest zijn.

Saturday Night Thoughts (1918/19).

APOSTEL ORSON F. WHITNEY OVERLEDEN.

Bij het ter perse gaan van dit Sternummer bereikt ons de droevige tijding dat te Salt Lake City overleden is Ouderling Orson F. Whitney, een der leden van den Raad der Twaalven. Ouderling Whitney, die in zijn zes en zeventigste jaar was, was een der bekwaamste pen- en woordvoerders der Kerk. Het Eerste Presidentschap schrijft in de *Deseret News* naar aanleiding van dit heengaan :

„De dood van Apostel Orson F. Whitney is voor de Kerk het verliezen van een harer meest geliefde en bekwame leiders, en voor de maatschappij het heengaan van een harer meest plichtgetrouwe burgers.

„Hij was een onzelfzuchtig, onvermoeid Kerkwerker en een groot menschenvriend, immer onverwrikbaar bij het verdedigen van het recht zooals hij het zag. Als dichter en schrijver werd hij door weinigen overtroffen.

„Ouderling Whitney is heengegaan naar het groote hiernamaals zonder vijanden achter te laten, maar menigten vrienden betreuren zijn sterven”.

¹⁾ 1 Nephi 13: 16—19.

REY L. PRATT. †

Met een enkel woord maakten wij reeds in ons vorig nummer melding van het overlijden van ouderling Rey Lucero Pratt, president van de Mexicaansche Zending en een van de Eerste Zeven Presidenten der Zeventigers. President Pratt stierf op den 13den April j.l. te Salt Lake City.

Dit sterfgeval is een gevoelig verlies voor de Kerk. President Pratt was een ijverig werker, bemind en geacht bij allen die hem kenden. Van zijn jeugd af heeft hij van groote toewijding blijk gegeven. Hij werd op 11 October 1878 geboren en verhuisde toen hij nog heel jong was naar Mexico, waar hij de Spaansche taal vloeiend leerde spreken en schrijven. In 1906 werd hij op zending geroepen en in 1907 werd hij president van de Mexikaansche Zending, welke positie hij tot zijn dood zeer getrouw bekleedde.

President Pratt had duizenden vrienden, zoowel in Mexico als in de Vereenigde Staten, onder wie gerekend dienen te worden een schare van zendelingen die onder zijn bestuur en leiding daar te lande gearbeid hebben en die allen het verlies van hun leidsman en vriend ten diepste gevoelen. Sprekend over dit zoo onverwachte heengaan, zei een Mexikaansche broeder: „Wij hebben onzen rechterarm verloren”.

ANTOINE R. IVINS.

De vacante plaats in den Eersten Zeventigersraad en ook die op het hoofdkantoor der Mexikaansche Zending, door het heengaan van President Pratt veroorzaakt, werd — heel kort meldden wij dit reeds in ons nummer van 15 Mei — op onverwijld aanstelling ingenomen door Ouderling Antoine R. Ivins. Evenals Ouderling Pratt tijdens zijn leven, is ook Ouderling Ivins bedreven in de Mexikaansche taal. Hij heeft namelijk zijn jeugd jaren in Mexico doorgebracht, waar zijn vader, die nu in het Eerste Presidentschap der Kerk is, toentertijd woonachtig was.

Ouderling Ivins werd geboren te St. George, Utah, den 11den Mei 1881. Toen hij met zijn ouders naar Mexico verhuisd was, bezocht hij aldaar de Juarez Academie.

Na zijn promoveeren studeerde hij drie jaar lang in de rechtsgeleerdheid aan de universiteit in de stad Mexico en daarna te Ann Arbor, Michigan. Ook aan de Universiteit van Utah verwierf hij den academischen graad. In Mei 1921 naar de Hawaïeilanden op zending geroepen, heeft hij daar sedert dien tijd gewoond.

Gewis, er wordt geen heil zoo groot, zoo rein gevonden,
Als 't heil van man en vrouw, voor de eeuwigheid verbonden.

H. A. Spandaw.

BESCHOUWINGEN OVER HET GEMENGDE HUWELIJK.

Aan de Protestantsche Runschau ontleent het Vad. beschouwingen over het gemengde huwelijk.

Het gemengde huwelijk bemoeijkt in het algemeen de verwezenlijking van het huwelijk als ziele-gemeenschap, het verwekt het gewetensconflict en het is een gevaar voor de Kerk, daar deze leden verliest.

Door de ontwikkeling van het verkeerswezen, de industrialiseering van Europa, immigratie en emigratie, de groote-stad-vorming, enz. zal een voortdurende toeneming van het gemengde huwelijk plaats hebben. In Duitschland komen nu al jaarlijks 100.000 gemengde huwelijken tot stand en er zijn er dan op het oogenblik zeker reeds 1 millioen. Waar de confessioneele eenheid der volken afneemt, moet het aantal gemengde huwelijken toenemen. Landen als Zweden en Spanje (de jongste gebeurtenissen zullen daarin vermoedelijk groote wijziging brengen) met een confessioneele eenheid zullen het langst weerstand bieden.

Het gemengde huwelijk is, zegt de Rundschau, het terrein waarop de wereldbeschouwing en de confessie elkaar ontmoeten. Eenige cijfers zullen het bewijzen: in 1910 waren van de 7.162.027 huwelijken in Duitschland 393 885 of $5\frac{1}{2}$ pct. gemengd; heden zijn van 10 millioen huwelijken ruim een millioen gemengd of meer dan 10 percent. Dit cijfer zal verder stijgen. De bevolking van Berlijn telde in 1925 75.5 pct. protestanten, 10 pct. katholieken, 4.3 pct. Joden en 8 pct. andersgeloovigen; van de huwelijken zijn 20 pct. gemengd. In de Rijnprovincie zijn van alle kerkelijke inzegeningen 47 pct. gemengd. De schrijver acht het dringend noodig, dat elk land een statistiek van het gemengde huwelijk aanlegt. De gemengde huwelijken tusschen protestanten en atheïstische dissidenters beteekenen een groote inval van vrijdenkers onder het evangelische kerkvolk. Talloozen gaan voor de Kerk verloren en daarom moet de Kerk het terrein van het gemengde huwelijk als zendingsterrein beschouwen. Zij moet meent schrijver, voor het huwelijk met vrijdenkers waarschuwen.

Anders is de toestand bij het gemengde huwelijk tusschen protestant en katholiek. Beide deelen willen Christen zijn, maar de opvattingen zijn zóó verschillend, dat spanning niet kan uitblijven, vooral wanneer beide partijen religieus niet lauw noch onverschillig zijn. In Duitschland zijn van 1920—1928 67.542 protestanten katholiek geworden en 112.244 katholieken protestant, meest tengevolge van het gemengde huwelijk.

De schrijver eindigt zijn betoog aldus: „Ik hoop aangetoond te hebben, dat het gemengde huwelijk een kwestie van wereld-historische beteekenis is.”

VAN DE REDACTIE.

Dwazen en Zonde.

In het Bijbelsche Spreukenboek (14:9) staan de volgende rake woorden: „*Elke dwaas zal de schuld verbloemen*”. De Engelsche bijbel is niet minder snedig: *Fools make a mock at sin*: dwazen spotten met zonde. Ook het omgekeerde is ontgezeglijk waar: wie met zonde spot is een dwaas.

De zonde wordt heden ten dage niet in het ware daglicht gezet. Men maakt er allerlei grapjes op. Wat wortelt er een lichtzinnigheid, wat een spot in dit toch metterdaad verkeerde. Veel van het leed der zonde heeft men verkracht omdat men het in een grappig gewaad gestoken heeft. De duivel heeft zich verschanst in menige sterkte achter een vermoffeling van gelach. Lach om de zonde, neem ze maar luchtigjes en lichtzinnig op en ze heeft de overwinning behaald.

Het slangenvergift dat de oorzaak was van Cleopatra's dood bevond zich onder heerlijke vruchten, maar was daarom niet minder venijnig en doodelijk. Wie aan al het leed en de ellende denkt, door de zonde gewrocht, kan onmogelijk met haar spotten.

Waar ligt de schuld dat het volk dezer dagen zoo onverschillig en lichtzinnig is tegenover het concrete levensfeit dat de zonde is? Bij de predikanten? Hebben zij de zonde niet zwart genoeg afgeschilderd in al haar bedrog en schijnheiligheid? Hebben zij den gekruisigden Heiland niet naar den eisch uitgebeeld: een slachtoffer van menselijke zonde — niet het volk doen zien de zonde in den zin dien God er van omdraagt in Zijn eeuwig Vaderharte?

De zonde is het eeuwig afgrijselijke dat het menschdom ten gronde heeft gericht. De afschuw en haat, die de bijbel er tegen uitspreekt, is niet te vinden in de boeken en tijdschriften onzer dagen. De menschen weten wel dat ze er is, maar ze zijn er ten eenenmale onverschillig onder.

Wie kan de slagvelden van Noord-Frankrijk bezoeken, wie kan de film: „Van het Westelijk Front geen nieuws” zien en met den oorlog spotten! Wat het huidige geslacht noodig heeft is een indrukwekkende afbeelding van de verwoesting door de zonde gewrocht. Men walgt van den oorlogsgruwel, die millioenen menschenlevens kostte, maar die verwoesting was nog maar gering

vergeleken bij het ontzettende onheil dat de zonde door de eeuwen heen heeft teweeg gebracht.

Lachen om de zonde! Bij zonde passen tranen. Men noemt haar in één adem met verbroken levens, vervlogen hoop, teleurgestelde liefde, vertreden deugd, gestilde vreugde. Wordt ze werkelijk ontmaskerd, dan drijft ze de menschen tot God. Wie haar vlak in het gelaat blik, zal het wel laten met haar te spotten.

Ze heeft zich altoos heel behendiglijk verscholen en vermomd. Ze heeft met bedrog zich een weg gebaand. Men heeft haar keurig en fleurig en geurig gemaakt. Maar als er ooit iets met onuitwischaar schrift over de geschiedenis der menschheid geschreven werd, zijn het wel deze woorden: „De vergelding der zonde is de dood”. Vroeg of laat, onverschillig hoe mooi het pad nu ook schijne, voert de zonde haar aanbidders ten gronde. Zij verbergt zich gestadig, doch eenmaal verwelken de bloemen, de muziek verstomt, en de lichten gaan uit. Maar het wonderlijke en heerlijke van al het goede is dat dáárvoor de toekomst steeds helderder wordt.

De dwazen spotten met de zonde. Doet niet mee. Ze is te ernstig, te tragisch. Laat ons leeren haar te zien zooals Hij haar zag, die Zichzelf eenmaal gaf tot een ransoen voor de zonde der wereld en die volgens Zijn moderne openbaringen niet met de minste mate van vergoelijking op de zonde kan blikken.

K.

UTRECHTSCH E DISTRICTS CONFERENTIE.

Gehouden op 16 en 17 Mei 1931.

Zaterdagmiddag — 1 uur: Zendingen bijeenkomst.

Zaterdagavond — Om 8 uur, in de gewone zaal in de Kruisstraat No. 7 te Utrecht, werd de eerste vergadering van de Utrechtsche Districts Conferentie, die onder het presidentschap van Zendingpresident Frank I. Kooyman en onder leiding van districts-president Lynn N. Murdock stond, aangevangen met het zingen van lied No. 67; „Wij danken U Heer”, door alle aanwezigen. Ouderling Hoyt W. Brewster, Secretaris van het O.O.V.- en Zondagsschoolwerk in de Zending, vroeg den zegen, waarna lied No. 76: „Verlosser van Israël”, gezongen werd. Ouderling Lynn N. Murdock sprak de aanwezigen enkele welkomstwoorden toe, waarna Ouderling June W. Wayment, van Amsterdam, en Ouderling Daniel A. Grundmann, van Apeldoorn het woord voerden. Een samspraak, getiteld „De Heidenapostel” werd toen door Zuster Ruby Kooyman, dochter van President en Zuster Kooyman, en Broeder P. Dirkmaat, van Utrecht, ten gehore gebracht. Ouderling John. E. van Boerum, pas uit Amerika, sprak nu de vergaderden toe. Hij sprak in het Engelsch, en Ouderling Bert H. Opheikens, Overziener van het

O.O.V.- en Zondagsschoolwerk in de Zending, trad als tolk op. Zuster Hand, ook pas uit Amerika, voerde nu het woord. Als tusschenlied werd No. 85: „Wees gij stil, mijn ziele,” gezongen. Ouderlingen Max R. Warner, van Arnhem, en Geert Boekweg, van Almelo, waren de laatste twee sprekers van deze bijeenkomst. Ten slotte werden de eerste twee verzen van lied No 63: „Hoort naar des Profeten stem”, gezongen, en Ouderling Fred. M. Weenig, Zendingssecretaris, eindigde met dankzegging.

Zondagmorgen. — Deze vergadering, gehouden in het Jaar-beursgebouw, werd aangevangen met het gezamenlijk zingen van lied No. 179: De lieflijke dag. Broeder Joh. J. Claus, van Den Haag, ging voor in het gebed. Als tweede lied zong het Amsterdamsche zangkoor Psalm 146. Ouderling Lynn N. Murdock, die wederom de leiding had, sprak een paar inleidingswoorden, en daarna spraken Ouderling Hoyt W. Brewster en Ouderling Lynn R. Webb, Districts-president te Amsterdam, de aanwezigen toe. Het Amsterdamsche zangkoor bracht nu een Engelsch lied getiteld „Sweet is thy mercy” ten gehoor, en de bovenvermelde samenspraak werd andermaal gegeven. De volgende spreker was Ouderling Hyrum Hand, ook pas uit Amerika, en die ongeveer 34 jaren geleden hier in Holland op zending is geweest. Het zangkoor zong nu: „Looft nu den Heer”. Ouderling D. Hubert Christensen, gemeentepresident te Arnhem, voerde hierop het woord, en President Kooyman sprak enkele slotwoorden. Tot besluit van dit samenzijn zong het zangkoor het „Hosannah”-lied, terwijl de vergaderden verzen 1 en 2 van lied No. 48: „De Geest Gods”, zongen. Ouderling M. Laverl Hall, Rotterdamsche Districts-president, sprak het dankgebed uit.

Zondagnamiddag. — Om 3 uur werd deze bijeenkomst aangevangen met verzen 1, 3 en 6 van lied No. 6: „Vast als een Rotssteen”, door alle aanwezigen gezongen. Broeder Johannes Overdiek, van Amsterdam, ging voor in het gebed en een lied getiteld „Des Heeren Avondstond” werd door het zangkoor gezongen. Ouderlingen George Rytting, Assistent Redacteur der Ster, en Blaine L. Baxter, van Amsterdam, waren de eerste twee sprekers. Een Engelsch lied „Abide with me” werd door het zangkoor ten gehoor gebracht, waarna Ouderling Alton R. Pugh, gemeente-leider te Dordrecht; Zuster Elisabeth J. Kooyman, presidente van de Meisjes- en Vrouwenorganisaties der Zending; Ouderling Thomas F. Coppin, Utrechtsche gemeentepresident; Ouderling Jesse K. Thorne, van Utrecht en Ouderling Kenneth G. Allen, gemeente-president te Apeldoorn, het woord voerden. Het zangkoor zong als slotlied „Jubilate Amen” en het dankgebed werd door Ouderling Nanno Venema, Districts-president te Groningen, uitgesproken.

Zondagavond. — De laatste vergadering van deze welgeslaagde conferentie werd om 7 uur begonnen met het zingen, door alle vergaderden, van lied No. 38: „Komt, Heil'gen, komt!” Broeder W. Reesink, van Arnhem, smeekte des Heeren zegen af over de vergadering, waarna een Engelsch loflied, „The Heavens Resound”, door het koor gezongen werd. Ouderling Murdock, die presideerde, was de eerste spreker, en na hem spraken Ouderling M. Laverl Hall en Ouderling Wilmer W. Tanner, gemeentepresident te Almelo, de vergadering toe. Een ander Engelsch lied, „The Palms”, werd door het zangkoor ten gehoor gebracht, en de daaropvolgende sprekers waren: Ouderlingen Fred. M. Weenig, Berth H. Opheikens, Nanno Venema en President Kooyman. Daarna stelde Ouderling Murdock de Kerkelijke autoriteiten voor en de stemming was eenparig vóór. Het slotlied was No. 26: „O Mijn Vader”, en Ouderling Thomas F. Coppin dankte.

Dit was een 100 pCt. spreek-conferentie: al de aanwezige zendelingen voerden het woord, en hunne pogingen om deze conferentie bij te wonen en te doen slagen, worden zeer op prijs gesteld. Ook wordt de medewerking van het Amsterdamsche zangkoor, dat de samenkomsten met zijn mooie muziek opluisterde, ten hoogste gewaardeerd.

„Zaligheid voor levenden en dooden” was het algemeene onderwerp.

George Rytting, Secr. der Conf.

SEXUEELE OPVOEDING

(uit een artikel van Guy McNeill Wells in „Hygeia”, Chicago, Januari 1931)

De meeste gesprekken over sexueele opvoeding schijnen te draaien om de vraag: „Wanneer, of op welken leeftijd, moet de sexueele opvoeding beginnen?” Deze vraag nu lijkt mij er volkomen naast, want de sexueele opvoeding begint, zoodra het kind, hoe vaag ook, belangstelling krijgt voor het sexueele of wat er mee in verband staat.

De sexueele opvoeding gaat altijd voort en de vraag, welke de meeste ouders zich bedoelen te stellen is: „Wanneer moet ik mij er mee gaan bemoeien?” Als ik er een antwoord op mocht geven, dan zou ik zeggen, dat als de ouders niet eenige jaren vóór de geboorte van het kind beginnen zelf wat over sexueele dingen te leeren en er een verstandige en sympathieke houding tegenover aan te nemen, zij nooit kans zullen hebben een rol te spelen bij de opvoeding van hun kind. Spoedig zal het kind zoover voor zijn, dat de ouders het nooit meer kunnen inhalen.

De sexueele opvoeding van het kind zal betrekkelijk spoedig na de geboorte aanvangen en een verstandige houding tegen-

over deze dingen is niet iets, dat de ouders als een jasje kunnen aantrekken, zoodra de behoefte zich voordoet.

Even goed zouden ouders kunnen vragen: „Wanneer moet ik mijn kind niet meer vertellen, dat twee maal twee vijf is, en het leeren, dat twee maal twee vier is?” Als zij wachten tot het kind zeven jaar is, alvorens te trachten zijn vertrouwen in deze dingen te winnen, zullen zij wellicht tot de conclusie moeten komen, dat de tijd hun een hindernis in den weg heeft gelegd, die zij niet meer kunnen overwinnen. Van de wieg af moet twee maal twee vier zijn. Nooit moet het kind zich een tijd kunnen herinneren, waarin de houding van zijn ouders gekenmerkt werd door uitvluchten.

De vrees, dat men een kind teveel kan vertellen, is naar mijn meening evenzeer onjuist. Ouders, die zelf slechts flauwe denkbeelden hebben over deze zaken of wier houding nog nieuw en onzeker is, kunnen het kind verkeerd of zonder overtuiging onderrichten. Maar als het goed geschiedt, kan men het kind nooit te veel vertellen. Alles wat niet past in het associatie-geheel, dat zich reeds in den geest van het kind bevindt, zal niet worden opgenomen. Niets blijft in den geest van het kind achter of beteekent iets voor hem, als de haak-der-herinnering, welke de nieuwsgierigheid opwekte, er niet is om het te ontvangen. Het kind kan slechts zooveel in zich opnemen als het in verband kan brengen met wat zich reeds in zijn geest bevindt, dus met zijn eigen ervaring of waarneming. De rest beteekent niets voor hem, en het kind zal het in geen enkel opzicht belangrijk vinden. Vermoei het kind dus niet met dingen, waar het klaarblijkelijk geen belangstelling voor heeft, maar antwoord volledig en openhartig, zoo eenvoudig en oprecht mogelijk, zelfs al meent ge meer te geven dan het kind kan bevatten. Beter te veel dan te weinig. Misschien, ja waarschijnlijk, begrijpt het er meer van dan ge vermoedt.

Meen niet, dat een ontwijkend antwoord uw kind, hoe jong het ook is, voldoet. Als de waarheid niet te rechter tijd gehangen wordt aan het haakje-der-herinnering, zal iets anders er op terechtkomen. En laat dan de dilettant-ouder met een magere — en misschien in het geheel geen — technische kennis der werking van den geest maar beproeven, het verkeerde weg te nemen en er iets beters voor in de plaats te brengen.

Er wordt te veel gepraat over den leeftijd, waarop de sexueele opvoeding moet beginnen of niet moet beginnen, alsof lichamelijke leeftijd een criterium ware van geestelijke ontwikkeling of moreel begrip. Vele kinderen van 12 zijn geestelijk en moreel meer ontwikkeld dan volwassenen van 30, en toch houden we hen zorgvuldig tegen en vertragen we hun ontwikkeling door hun de kennis, waarvoor zij gereed zijn en die ze noodig hebben te onthouden, alleen omdat ze nog kinderen zijn.

Vergeet den leeftijd van het kind. Op de vraag: „Wanneer

moet die en die vraag worden beantwoord?" is maar één antwoord: „De eerste maal, dat zij gesteld wordt." Een kind dat verstandig genoeg is om een vraag te stellen, is ook verstandig genoeg om er het antwoord op te krijgen. Niet een antwoord, maar het antwoord. Als ge geen antwoord weet, zeg dat dan ook. Op die wijze zult ge tenminste het vertrouwen van het kind in uw eerlijkheid behouden en dat is van groot belang.

Behandel een kind als een mensch en het zal een mensch zijn zelfs als het een kind is, voed het op als een kind en het zal een kind zijn zoolang het leeft. Het kan noodig zijn, dat een kind wordt beteugeld en getuchtigd, precies als een volwassene beteugeling en tuchtiging noodig kan hebben, maar als zulk een behandeling noodig is, moet zij geschieden volgens precies dezelfde methode en om precies dezelfde redenen als voor een volwassene zouden gelden. En als de natuurlijke weetgierigheid van een kind wordt geëerbiedigd op dezelfde wijze als die van een volwassene, zal het kind als een volwassene reageeren. Het kind of het kinderlijk verstand mag niet beleedigd worden alleen omdat het een kind geldt. Later, als het kind tot de conclusie komt, zooals stellig zal gebeuren, dat zijn eerlijke weetgierigheid is veronachtzaamd en hoogstbelangrijke vragen opzettelijk werden genegeerd, zal zijn teleurstelling over zijn ouders diep en bitter zijn.

Weetgierigheid is natuurlijk en gezond en als iemands weetgierigheid wordt bevredigd door oprechte verklaringen, beteekent dat een toenemen in verstand en persoonlijkheid. Maar als de natuurlijke weetgierigheid wordt genegeerd en teleurgesteld, scheidt men een onzekere en ongezonde geesteshouding, die tobberijen en ziekelijke verlangens aankweekt. En het geneesmiddel voor die ziekelijke verlangens is: meer kennis, niet minder.

Kinderen worden niet met ongezonde opvattingen geboren. Als de ouders de oorzaak van zulke symptomen willen weten, doen zij het best eerst in den spiegel te kijken. Wilt het niet aan de buurt of aan de kameraadjes van het kind. Het vindt zijn vermaak liefst thuis en zal het alleen elders zoeken als het thuis geen bevrediging vindt. Het eerste probleem bij de sexueele opvoeding is het opvoeden der ouders.

Het lijkt mij een wanbegrip, aan te nemen, dat men zich over de sexueele opvoeding niet behoeft te bekommeren voor de puberteitsjaren zijn aangebroken, omdat het kind er voor dien tijd geen behoefte aan zou hebben, of er geen belangstelling voor zou koesteren. In de eerste plaats is het kind voor de puberteitsjaren geenszins sexe-loos; maar een nog belangrijker reden om voorbereid te zijn op de bespreking dezer kwestie vóór de puberteit is, dat de houding van het kind ten opzichte van sexueele kwesties dan nog overwegend verstandelijk is, d.w.z. vóór de puberteit worden zijn opvattingen niet sterk gekleurd door persoonlijke gevoelservaringen. Om die reden kan een verstandelijke, niet-emotio-

neele en in hooge mate onpersoonlijke houding veel beter vóór de puberteit worden aangekweekt dan er na. En als dit geschiedt, is het kind in staat de puberteit gewapend en beschermt tegemoet te gaan, inplaats van hulpeloos, weerloos en verbijsterd.

Sexueele opvoeding is gelijk aan alle opvoeding. Om een kind te kunnen onderwijzen moet men meer weten dan de leerling en bovendien moet men een sympathieke houding bezitten ten opzichte van de geheele situatie. En naar mijn meening vormt dit soort opvoeding ook geen uitzondering op het algemeene beginsel : dat alle kennis te allen tijde voor alle personen beschikbaar moet zijn.
(De Kern).

DE GROOTE O.V.V. CONFERENTIE TE ROTTERDAM 4, 5, 6, 7 en 8 JUNI 1931.

Al de bijeenkomsten, behalve de Zondagmorgen- en Zondagavondvergaderingen, worden gehouden in de zaal Excelsior, St. Janstraat 15.

De Zondagmorgen en Zondagavondbijeenkomsten hebben plaats in de Groote Zaal van Ons Huis, Gouvernestraat 133.

Donderdag 4 Juni : 's avonds 8 uur M.-Mannen Debat-avond.

Vrijdag 5 Juni : 's avonds 8 uur Alg. Wedstrijd-avond.

Zaterdag 6 Juni : 's avonds 8 uur Programma-avond.

Zondag 7 Juni : 's morgens 10 uur, 's middags 2 uur 's avonds 6 uur.

Maandag, boottocht naar Hoek van Holland of Oostvoorne.

Zendingen-bijeenkomst : Zaterdag om 10 uur v.m.

ZENDINGSNIEUWS.

Aangekomen.

Den 16den Mei zijn te Rotterdam uit Salt Lake City aangekomen Ouderling Hyrum Hand en zijne echtgenoot Johanna Hand, geboren Elzinga, beiden geroepen om hier te lande zendingswerk te verrichten. Voor Ouderling Hand is dit zijn tweede zending in ons vaderland; ruim dertig jaar geleden werkte hij hier reeds als prediker van het herstelde Evangelie. Broeder en Zuster Hand, die hun zendingswerk te Dordrecht zullen aanvangen, waren vergezeld van hunne dochter Alice.

Op genoemden datum is ook Ouderling John E. van Boerum gearriveerd. Ouderling van Boerum is afkomstig uit Ogden, Utah. Hem is Haarlem als eerste werkveld aangewezen.

Verplaatsingen.

Ouderling Gerard J. Klomp is van Haarlem naar Amsterdam over het Y verplaatst.

Ouderling Daniel A. Grundmann van Apeldoorn naar Den Haag.

Ouderling Harlin F. Bybee van Den Haag naar Amsterdam.

Ouderling James E. Houston van Amsterdam over het Y naar Apeldoorn.

Ouderlingen Alton R. Pugh en Don F. Smith van Dordrecht naar Utrecht (een tijdelijke regeling).

GRONINGER CONFERENTIE.

Zoover als dit zich bepalen laat — hoog bezoek, uit Amerika verwacht, bemoeijkt het vaststellen van een datum — zal de Groninger Districts Conferentie gehouden worden op Zondag 28 Juni In ons volgend nummer hopen wij nadere bijzonderheden te kunnen melden.

INWIJDING VAN HET DEENSCHЕ ZENDINGSHUIS.

Zondag 14, Maandag 15 en Dinsdag 16 Juni a.s. zal D.V. de plechtige inwijding plaats hebben van het Deensche Zendingshuis en Vergadergebouw te Kopenhagen. Onmiddellijk na afloop van de feestelijkheden begint aldaar de jaarlijksche conferentie van Zendingpresidenten, welke verscheiden dagen duren zal.

OVERLEDEN.

Te Salt Lake City is overleden Abraham Vreeken, die den 2den Januari 1864 in Nederland geboren werd. Hij stierf den 15den Mei. De oudere leden van de Amsterdamsche Kerkelijke gemeente zullen zich broeder Vreeken nog wel herinneren. Hij was daar een der meest getrouwe leden en Zondagsschoolwerkers. Ook in zijn nieuwe vaderland, waarheen hij 22 jaar geleden verhuisde, toonde hij immer groote verknochtheid aan het Werk Gods.

INHOUD.

„De Ster” 35 jaar oud . . .	161	Utrechtsche Districts Conferentie	170
Oorlog als puinruiming . . .	162	Sexueele opvoeding	172
Apostel Whitney overleden . .	166	De Grootte O.V.V. Conferentie	
Rey L. Pratt †	167	te Rotterdam	175
Antoine R. Ivins	167	Zendingsnieuws	175
Beschouwingen over het ge-		Groninger Conferentie	176
mengde huwelijk	168	Inwijding van het Deensche	
Van de Redactie:		Zendingshuis	176
Dwazen en zonde	169	Overleden	176

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
 Afzonderlijke nummers 15 cent.